

[Grove]

ne, skal kunne lamme samfundsvigtige funktioner, der må sikres opretholdt under alle omstændigheder, også selv om der for arbejdsmarkedet i almindelighed er adgang til lovlige strejker og lockouter.

Besvarelse (19/9 79):

Finansministeren (Heinesen):

Portørerne på Rigshospitalet er ansat efter overenskomst mellem finansministeriet og Lager- og Handelsarbejdernes Forbund.

Den af portørerne etablerede arbejdsnedlæggelse i perioden 3.-10. september 1979 var overenskomststridig og blev efter afholdt fællesmøde af finansministeriet indbragt for arbejdsretten i henhold til arbejdsretslovens § 9 med påstand om bod i overensstemmelse med reglerne i arbejdsretslovens § 12.

Sagen verserer i øjeblikket i arbejdsretten.

Bod som sanktion for overenskomstbrud har eksisteret siden begyndelsen af dette århundrede.

Af forarbejderne til lov om den faste voldgiftsret af 1910 fremgår, at bodsansvaret udtømmende gør op med det ansvarspådragende forhold ved et overenskomstbrud, således at der herudover ikke kan blive tale om erstatningsansvar. Baggrunden herfor er bl. a., at anvendelsen af de almindelige erstatningsregler kan medføre risiko for at ifalde et eksorbitant erstatningsansvar.

Ifølge nævnte lov kunne der dog ved fastsættelsen af bodens størrelse tages erstatningsretlige hensyn, herunder hensyn til den skete skades størrelse. Bestemmelserne herom fik dog ikke større praktisk betydning, idet der udviklede sig helt fast praksis for faste bodstakster ved overenskomststridige arbejdsnedlæggelser.

Ved gennemførelsen i 1973 af lov om arbejdsretten – som resultatet af bl. a. et udvalgsarbejde, hvori arbejdsmarkedets parter var repræsenteret – opgav man helt de erstatningsretlige hensyn ved bodsfastsættelsen bl. a. under henvisning til den ovenfor nævnte årelange praksis med faste bodstakster.

Under hensyn hertil – samt til at sager, der hører under arbejdsretten, i henhold til arbejdsretslovens § 11, stk. 1 ikke kan anlægges ved de almindelige domstole – er der ingen mulighed for at gennemføre erstatningskrav mod portørerne på Rigshospitalet.

Regeringen finder ikke anledning til at søge gældende ret ændret, når der så sent som ved arbejdsretsloven fra 1973 i enighed mellem arbejdsmarkedets parter er taget stilling til spørgsmålet.

Til *justitsministeren* (11/9 79) af:

Voigt (FP):

»Vil ministeren bede politiet om at være lige så konsekvente i deres indgriben på Christiania, som de f. eks. vil være, hvis en mand/kvinde på Rådhuspladsen kaster med æg og tomater efter dem?«

(Spm. nr. 1491).

Begrundelse.

Jeg finder ikke, at det er tilfredsstillende, at ministeren i sit svar på spørgsmål nr. 1398 blot meddeler, at politiet efter de gældende regler har mulighed for at gribe ind, hvis nogen på strafbar måde hindrer politiet i at udføre sit arbejde.

Jeg finder, at den slags svar fra en minister tangerer det uforskammede i at afgive svar. Ministeren skal forstå, at hun må opføre sig som en loyal og pligttro tjener over for folketingets medlemmer. Ligesom folketingsmedlemmer skal være på samme måde over for befolkningen.

Ministeren ved jo udmærket, at jeg er bekendt med gældende regler. De bliver bare ikke anvendt, når det gælder christianitternes opførsel. Det henstiller jeg endnu en gang til ministeren at bringe i orden. Dette må og skal være konsekvensen, når ministeren og den øvrige socialistledede regering agter at opretholde en stat i staten.

Besvarelse (20/9 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Politidirektøren i København har oplyst, at der ikke ved politimæssig indsats på Christiania følges nogen anden praksis end ved politimæssige skridt på andre lokaliteter.

Justitsministeriet kan henholde sig til det anførte.

Til *udenrigsministeren* (11/9 79) af:

Glistrup (FP):